

# Για το κακό που μας βρήκε

---



Το Μάρτη του 2020, σχεδόν όλες οι κυβερνήσεις του δυτικού, κυρίως, κόσμου, κήρυξαν μια –υποτίθεται προσωρινή– κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Οι πολίτες τους αναγκάστηκαν να θυσιάσουν θεμελιώδη δικαιώματα και να υποστούν πρωτοφανείς ιστορικά περιορισμούς, για να αντιμετωπιστεί ένας ιός που παρουσιαζόταν ως κάτι σαν πανώλη. Οι τηλεοράσεις ξερνούσαν καθημερινά τρόμο, οι εκπρόσωποι των κυβερνήσεων απειλούσαν και καλόπιαναν, οι διαφόρων ειδών ειδικοί τερατολογούσαν με προβλέψεις για δεκάδες εκατομμύρια νεκρών.

Ένα χρόνο μετά, συνεχίζουμε να ζούμε την ίδια ακριβώς κατάσταση. Οι άνθρωποι παραμένουν υπό καθεστώς αδιανόητων περιορισμών, αποξενωμένοι, με τους θεσμούς της κοινωνικής ζωής να καταρρέουν ο ένας μετά τον άλλον. Πρόκειται για μια πρωτόγνωρη ιστορικά καταιγίδα ριζικών αλλαγών που αφήνουν τους υπηκόους εξαντλημένους, να περιμένουν την επόμενη καταστροφή που τους επιφυλάσσουν οι διάφορες επιτροπές ειδικών.

Ένα χρόνο μετά, ο ιός συνεχίζει να είναι παρών.

Μόνο που η επικινδυνότητά του μπορεί πλέον να αποτιμηθεί ψύχραιμα. Με θνησιμότητα απο 0.19% έως 0.5%, μπορεί να συγκριθεί με μια ιδιαίτερα κακή χρονιά γρίπης, από αυτές που εμφανίζονται κάθε τόσο, όπως π.χ. το '68- '69 όταν πέθαναν 1-4 εκ. άνθρωποι (με πληθυσμιακή αναγωγή στα σημερινά επίπεδα, 2 έως και 8 εκατομμύρια) ή το '58 όταν –πάλι με αναγωγή στα σημερινά πληθυσμιακά επίπεδα– είχαμε γύρω στα 3-4 εκ. θανάτων. Να μην ξεχνάμε ότι και στις δυο προηγούμενες περιπτώσεις το πιθανότερο είναι πως οι νεκροί υποκαταγράφονταν, εν αντιθέσει με τον sars-cov-2 όπου οι αριθμοί παραφουσκώθηκαν επίσημα, είτε με αλληλόκοτα πρωτόκολλα, είτε με κατά τόπους λαθροχειρίες υπερκαταγραφής.

Οφείλουμε, οπότε, να αναρωτηθούμε: γιατί το '68 με μια ίδιας, αν όχι και μεγαλύτερης θνησιμότητας, γρίπη, σχεδόν κανείς, πλην των υγειονομικών υπηρεσιών και των αρρώστων, δεν ασχολήθηκε και αυτό που θυμόμαστε είναι το Γούντστοκ, ενώ σήμερα επισκιάζει κάθε άλλο θέμα της επικαιρότητας και αυτό που θα θυμόμαστε είναι πως χρειάζεται να

## Για το κακό που μας βρήκε



πάρουμε άδεια από την αστυνομία για να βγούμε από το σπίτι μας; Μια γρήγορη ματιά στις διάφορες ριζικές αλλαγές στην καθημερινότητα και την πολιτική διαχείριση των ζώων μας, ίσως βοηθήσει να αναδειχτεί η απάντηση.

Ενώ οι δυτικοί πολίτες ακινητοποιήθηκαν σε μια φούσκα παγωμένου χρόνου, με την ίδια μέρα να επαναλαμβάνεται εφιαλτικά, εν μέσω "κρίσιμων επόμενων εβδομάδων", "καταρρέοντος συστήματος υγείας" (ήες και υπήρξε ποτέ χρονιά που το ΕΣΥ δεν έφτασε στα όριά του) και σταθερής παροχής τρόμου, κομβικοί τομείς του καπιταλισμού επέλασαν πιο γρήγορα από ποτέ. Ο ψηφιακός κόσμος διαμεσοδήλησε ένα τεράστιο κομμάτι της ανθρώπινης ζωής –πλέον το μεγαλύτερο τμήμα της ημέρας ο δυτικός πολίτης σχετίζεται με τον κόσμο μέσω μια ψηφιακής εφαρμογής. Το αγαπημένο νεοφιλελεύθερο πουλέν, η πράσινη ανάπτυξη, επεκτάθηκε ανηλεώς σε βουνά και λαγκάδια, εκτινάσσοντας τις τιμές των πρώτων υλών και προκαλώντας κερδοσκοπικά ράλι που είχαν να συμβούν εδώ και δεκαετίες. Ενώ η πλειοψηφία των μικρομεσαίων επιχειρήσεων βρίσκεται στο χείλος του αφανισμού, οι εμπορικοί κολοσσοί κατέγραψαν πρωτοφανή κέρδη. Η εξόρυξη (mining) των προσωπικών –και όχι μόνο– δεδομένων απέκτησε χαρακτηριστικά φρενιτίδας, όπως εκείνη της εξόρυξης πετρελαίου, στα τέλη του 19ου αιώνα. Η υπερφουσκωμένη με τετράκις παράγωγα και πάνω από 200 τρις χρέος οικονομία, απαλλήλαχθηκε από ένα μέρος της αεροφαγίας της με την αγαπημένη μέθοδο της δημιουργικής καταστροφής. Οι μεγάλες φαρμακευτικές είδαν τις τιμές των μετοχών τους να εκτινάσσονται, ενώ η βιοτεχνολογία μετά από αγώνες χρόνων, δείχνει να πετυχαίνει, με τα mRNA και DNA εμβόλια, τον στόχο της: την άλωση του ανθρώπινου σώματος. Η εξαφάνιση του μισθού ή του εισοδήματος για ένα πολύ μεγάλο ποσοστό των πολιτών, ικανοποιεί δυο πάγια αιτήματα του κεφαλαίου τα τελευταία χρόνια: την υποτίμηση της εργατικής αξίας και την διαχείριση μεγάλου

κομματιού του εργατικού δυναμικού ως –στην καλύτερη– εφεδρεία. Η βίαιη επέλαση άλλωστε της ρομποτικής, τόσο στην παραγωγή, όσο και σε μεγάλο τμήμα των υπηρεσιών, οδηγεί μεγάλο μέρος του εργατικού δυναμικού σε μια κρατικά επιδοτούμενη και στα όρια της επιβίωσης ανεργία. Το ολλοένα και αυξανόμενο αίτημα των κρατών, τις τελευταίες δυο δεκαετίες, για καθολικό –και προληπτικό– έλεγχο στη ζωή των πολιτών τους, βιώνει πρωτόγνωρους θριάμβους –ποτέ άλλοτε δεν υπήρχε τέτοια τεράστια δυνατότητα επιτήρησης του πληθυσμού. Και τέλος, η τεχνοεπιστήμη ανάγεται πλέον σε θρησκεία: οι χρησμοί της γίνονται αυτόματα νόμος, κάτι που στην πρόσφατη ιστορία είχε καταστροφικές συνέπειες για την ανθρωπότητα.

Όλα σχεδόν τα μέτρα αναχαίτισης της "πανδημίας" υποβοηθούν ή και ληιαινούν ξεκάθαρα το έδαφος για τα παραπάνω. Ενώ κανείς πρέπει να πασχίσει για να βρει υγειονομικούς λόγους για τη μασκοφορία σε άδειους δρόμους, τη νυχτερινή απαγόρευση κυκλοφορίας, την αύξηση του αριθμού και των αρμοδιοτήτων των αστυνομικών, την εξάπλωση της λογοκρισίας και φίμωσης κάθε διαφορετικής άποψης και κυρίως του ίδιου του λοκντάουν (δεν υπάρχει κανένα επιδημιολογικό δεδομένο που να καταδεικνύει κάποια αξιοσημείωτη επίδραση των λοκντάουν στη μείωση των θανάτων, όπως φαίνεται πολύ καλά και στην Ευρωπαϊά πρωταθλήτρια των λοκντάουν, Ελλάδα), οι πολιτικοί λόγοι για όλα τα παραπάνω είναι ξεκάθαροι. Θα περίμενε κανείς πως μια πανδημία θα αντιμετωπιζόταν με προσλήψεις γιατρών, επενδύσεις σε ιατρικές υποδομές, ενίσχυση της πρωτοβάθμιας φροντίδας και μια σειρά από φάρμακα και μεθόδους πρόληψης και φυσικά προσπάθεια ενδυνάμωσης του ηθικού του πληθυσμού. Αντ'αυτού προσλαμβάνονται αστυνομικοί, φτιάχνονται δομές παρακολούθησης των πολιτών, η πρωτοβάθμια φροντίδα διαλύεται και ένα χρόνο μετά την "πανδημία" δεν υπάρχει καμία συμβουλή για κάποια σκευάσματα που να





## Για το κακό που μας βρήκε

βοηθούν, κάτι πραγματικά πρωτόγνωρο για μια αναπνευστική λοίμωξη. Και αντί για ανύψωση του ηθικού και αποφυγή πανικού, οι πολίτες βομβαρδίζονται με μια άνευ προηγουμένη θανατολογία, με αποτέλεσμα την τρομοκρατήσή τους, κάτι που, όπως σε κάθε επιδημία, έχει σοβαρότατες συνέπειες στην απόκριση του ανοσοποιητικού. Ο τρόμος γίνεται ακόμη μεγαλύτερος στους σοβαρά νοσούντες. Αποκομμένοι από κάθε αγαπημένο πρόσωπο και περιτριγυρισμένοι από τρομαχτικές μορφές με στολές βιολογικού πολέμου, φοβούνται όχι μόνο το θάνατο, αλλά το ότι θα φύγουν χωρίς τελευταία αντίο, τελετές και κατευόδια –δε δικαιούνται καν κηδείας. Η Αντιγόνη μάταια θα γυρέψει το νεκρό αδερφό της στο εφιαλτικό σύμπαν μηχανών και ακροφύσιων διασωλήνωσης: ο Πολυνείκης θα έχει ενταφιαστεί υγειονομικά, σε ένα πλαστικό σάκο.

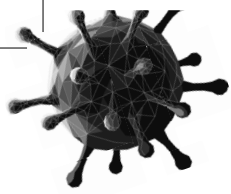
Παράλληλα, μέσω της κατασκευής της –ατεκμηρίωτης, στην καλύτερη– αφήγησης των ασυμπτωματικών φορέων, οι άνθρωποι εκπαιδεύονται στο να θεωρούν τον εαυτό τους μολυσματικό και το συνάνθρωπό τους ως εν δυνάμει φορέα θανάτου. Ταυτόχρονα βέβαια, μια σειρά από ασθένειες, πολύ σοβαρότερες από αυτή του κόβιντ, παύουν να αντιμετωπίζονται από τα δημόσια συστήματα υγείας, με πραγματικά ολέθριο αποτέλεσμα στη γενική υγεία και θνησιμότητα του πληθυσμού. Τέλος, όλα σχεδόν τα κράτη απέτυχαν παταγωδώς, στο μοναδικό καθήκον που απαιτούσε η λογική: στην προφύλαξη των ευπαθών ομάδων στα διάφορα γηροκομεία και ιδρύματα. Ενώ η προφύλαξη αυτών των ανθρώπων θα έπρεπε να είναι το πρώτο μέλημα σε μια οποιαδήποτε πανδημία (και είναι μάλιστα σχετικά εύκολο να υλοποιηθεί, καθώς τα ιδρύματα είναι ελεγχόμενοι χώροι), στα γηροκομεία της Ευρώπης και της Αμερικής συνέβη μια πραγματική σφαγή, με εκατοντάδες χιλιάδες ηλικιωμένων να πεθαίνουν σε συνθήκες εγκατάλειψης.

Με άλλα λόγια η “πανδημία” αντιμετωπίζεται ξε-

κάθαρα όχι ως υγειονομική απειλή, αλλά ως τέρα-στια πολιτική ευκαιρία. Ο καπιταλισμός και τα κράτη του έχουν άλλωστε δείξει από καιρό την αγάπη τους για τις καταστάσεις εκτάκτου ανάγκης και τις έξωθεν, κρατικά και επιστημονικά διαχειρίσιμες, απειλές. Ο πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία, οι γρίπες των πτηνών και των χοίρων, η οικονομική κρίση του '08 και η υπερπροβολή της κλιματικής αλλαγής ως η έσχατη απειλή, είναι μερικά από τα πιο πρόσφατα παραδείγματα. Και υπάρχει καλή τεκμηριωμένη προετοιμασία όλων των συστημικών θεσμών, με προεξάρχουσες τις φαρμακευτικές, την πολεμική βιομηχανία και τις υπηρεσίες ασφαλείας, για την επόμενη ιική απειλή. Το αν ο παρών ιός κατασκευάστηκε και διέφυγε κατά λάθος ή προέκυψε τυχαία σε κάποια αγορά ή ορυχείο της Κίνας, έχει αναμφίβολα ενδιαφέρον, αλλά δεν είναι αυτό το σημαντικό επί του παρόντος. Αυτό που θα πρέπει αντίθετα να μας απασχολεί όλους είναι η ξεκάθαρη χρήση αυτού του ιού για την τρομοκρατήση και καθυπόταξη του πληθυσμού και την ανεμπόδιστη επέλαση όλων των κυρίαρχων καπιταλιστικών τάσεων των τελευταίων χρόνων με τέτοια ένταση και ορμή, που πλέον μιλάμε για μια ριζική αλλαγή στην ανθρώπινη ζωή συνολικά, για μια αλλαγή παραδείγματος.

Και ενώ μάλλον το ερώτημα που θέσαμε φαίνεται να έχει απαντηθεί, αυτό που είναι το επίδικο είναι μια ψυχραιμη αποτίμηση του πού βρισκόμαστε και του τι μπορούμε να κάνουμε. Η ένταση αυτής της κρίσης κάποια στιγμή θα χαλαρώσει και η πλειοψηφία θα είναι έτοιμη να θυσιάσει μεγάλο κομμάτι των ελευθεριών και δικαιωμάτων της για λίγες δόσεις ανάσας και οικείας πραγματικότητας. Το πρώτο που θα έχουμε να αντιμετωπίσουμε, πέρα από διάφορους κατά τόπους περιορισμούς, θα είναι το πιστοποιητικό εμβολιασμού. Αν και αρχικά υποσχονταν πως θα περιλαμβάνει μόνο δεδομένα ανοσίας, καταστρώνονται ήδη πλάνα και ψηφιακές υποδομές ώστε αυτό να αφορά γενικά την υγεία και να έχει χρήση διαβατηρίου, όχι μόνο για ταξίδια





εκτός ΕΕ, αλλά και για το μεγαλύτερο μέρος των ανθρωπίνων δραστηριοτήτων: την εργασία προπαντός, αλλά και τη διασκέδαση, τη μετακίνηση κτλ θα πρόκειται δηλαδή για πιστοποιητικό υγείας, που μέσω ενός κωδικού QR ή άλλης ψηφιακής ταυτότητας, θα συνδέεται άμεσα με μια συνεχώς ανανεούμενη βάση δεδομένων υγείας αλλά και προσωπικών δεδομένων γενικά. Με την ολοένα και πιο αρρακτική διάθεση των εταιρειών για τα προσωπικά δεδομένα, είναι φανερό πως τα πιστοποιητικά αυτά θα αποτελέσουν κομβικό σημείο της παρούσας δυστοπίας.

Τα εμβόλια γενετικής μηχανικής mRNA και DNA των moderna, pfizer και astrazeneca επιβάλλονται ήδη, μέσω της απειλής απόλυσης, στους υγειονομικούς – για αρχή. Αν και δεν εγγυώνται τη μη μετάδοση του ιού, ούτε τη μακροχρόνια ανοσία, πρόκειται δηλαδή για φάρμακα και όχι εμβόλια, και παρ' όλους τους ήδη σχετιζόμενους θανάτους, τα εξαιρετικά προβληματικά πρωτόκολλα δοκιμών τους (η astrazeneca για παράδειγμα χρησιμοποίησε στην ομάδα placebo ένα εμβόλιο μνηγγίτιδας αντί για απλό ορό, επιχειρώντας έτσι να κουκουλώσει τις διαφορές στις παρενέργειες μεταξύ των εμβολιασθέντων και της ομάδας του placebo) αλλά και –κυρίως– τις προειδοποιήσεις πολλών επιστημόνων για εφιαλτικές μακροχρόνιες συνέπειες, συμβαίνει ήδη το αδιανόητο από νομική και ηθική άποψη, της επιβολής της υποχρεωτικής χρήσης τους. Ο παγκόσμιος πληθυσμός χρησιμοποιείται ως πειραματόζωο στη φάση τρία των δοκιμών τους.

Οι διάφοροι ψηφιακοί και εργασιακοί συσχετι-

σμοί παράλληλα, θα επιβάλλουν τον ψηφιακό εγκλεισμό για το μεγαλύτερο τμήμα της ημέρας (για δουλειά, εκπαίδευση, διασκέδαση, χειρισμό των λειτουργιών του έξυπνου και μαρτυριάρικου σπιτιού σου). Μεγάλο κομμάτι των ανθρώπων θα εξαρτάται από τα κρατικά επιδόματα και θα χρησιμοποιείται αραιά και που ως εργασιακή εφεδρεία, ενώ για ένα άλλο μεγάλο κομμάτι η δουλειά θα γίνεται εξ' αποστάσεως, σε καθεστώς απομόνωσης και ατομικού ανταγωνισμού, χωρίς την παραμικρή δυνατότητα συνδικαλισμού ή συλλογικών αιτημάτων.

Η συμμόρφωση στις άνωθεν εντολές τείνει να γίνεται καθολική: μέσω ολοένα και αυξανόμενης ψηφιακής παρακολούθησης και λογοκρισίας και φυσικής καταστολής, επιβάλλεται μια άνευ προηγουμένου μονοκαλλιέργεια όχι μόνο στους γενετικά μεταλλαγμένους αγρούς που καταπίνουν αδιάκοπα τα χωράφια και τα δάση, αλλά και στην ανθρώπινη συμπεριφορά. Το νεοφιλελεύθερο ΤΙΝΑ (there is no alternative) επιδεικνύει μαζί με τα δόντια του και το πραγματικό του νόημα.

Σ' αυτήν την αναδυόμενη και όλο και πιο πραγματική δυστοπία, δε μπορούμε να μείνουμε άλλο φοβισμένες και απομονωμένοι. Πρέπει να ξαναγεμίσουμε το δημόσιο χώρο με τη φυσική μας παρουσία και τις πραγματικές, άνευ ψηφιακής μεσολάβησης και λογοκρισίας, συζητήσεις. Οι ζωές μας ανήκουν σε εμάς και όχι στις φαρμακευτικές και τα κράτη – και αν δεν δράσουμε άμεσα συλλογικά και οργανωμένα, θα αναγκαστούμε να τις παραδώσουμε στις αδηφάγες ορέξεις τους.



*λέσχη ανειδίκευτων*  
viralvirus19@protonmail.com